

ЕРАТРИЛЪР

ДЖЕФРИ
ДИВЪР

СЕНЧЕСТА
ЗОНА

Невидимо оръжие... Оскъдни улики...
На ход е Линкълн Райм

ДЖЕФРИ ДИВЪР

СЕНЧЕСТА ЗОНА

The Burning Wire
Copyright © 2010 by Jeffery Deaver
All rights reserved

© Маргарита Терзиева, превод
© Димитър Стоянов – Димо,
худ. оформление на корицата
© Издателство ЕРА, София, 2010
Всички права запазени

ISBN: 978-954-389-100-9

ДЖЕФРИ
ДИВЪР

СЕНЧЕСТА
ЗОНА

EPA

***„По дяволите, тук няма правила.
Ние се опитваме да свършим нещо полезно.“***

Томас Алва Едисон за създаването
на първата електрическа мрежа

Трийсет и седем часа до Деня на Земята

I

Електротехникът

„От врата надолу човек струва няколко долара на ден, от врата нагоре струва колкото може да произведе умът му.“

Томас Алва Едисон

1

Седнал в контролния център на „Алгонкуин Консолидейтед Пауър енд Лайт Къмпани“, доставчик на електрическа енергия за района на Ийст Ривър в Куинс, Ню Йорк, главният диспечер от сутрешната смяна видя появилия се на монитора мигащ в червено надпис и се намръщи.

Внимание! Авария.

Под него беше посочен точният час на аварията: 11:20:20:003.

Той наведе картонената чаша за кафе с плътно изрисувани един до друг древногръцки атлети в синьо и бяло и седна на въртящия се стол. Пружините под него изскърцаха.

От контролния център на електрическата компания следяха работата на отделните подстанции като контролите за въздушния трафик. Просторното помещение беше ярко осветено и голяма част от него се заемаше от масивния плазмен монитор, предаващ данните за потока на енергията по електропреносната мрежа, позната като Североизточна интервръзка, доставяща електричество за Ню Йорк, Пенсилвания, Ню Джърси и Кънектикът. Архитектурата и дизайнът на контролния център можеха да минат за последна дума на модата... ако годината беше 1960.

Диспечерът се взря в изображения на таблото път на прииждащата енергия от генериращите съоръжения из целия щат: парните турбини, ядрените реактори и водните електроцентрали при Ниагарския водопад. В една малка част от порцията спагети, защото схемата на проводниците приличаше точно на това, нещо се бе объркало. На едно място светеше червена точка.

Внимание! Авария.

– Какво става? – зачуди се диспечерът.

Беше мъж с прошарена коса, щръкнал корем, подаващ се изпод бялата риза с къси ръкави, и трийсетгодишен стаж в електрификацията. Любопитството го загложди. И друг път се бе случвало индикаторът за авария да светне, но критичните инциденти бяха рядкост.

Отговори му един от младите техници:

– Изглежда, че е главният прекъсвач в МХ-12.

Тъмна, изцяло автоматизирана и мрачна, електрическата подстанция на „Алгонкуин Консолидейтед“ номер дванайсет, разположена в Харлем, съкратено МХ-12, където МХ означаваше Манхатън, беше най-голямата подстанция в района. Тя получаваше електричество с напрежение 138 000 волта и захранваше града с енергия чрез трансформаторите, които я сваляха до десет процента от това ниво, разпределяха я и я изпращаха по различните направления.

На големия екран под цифрите на часовника и стряскащия надпис за авария изгряха други червени букви.

МХ-12 изключи.

Диспечерът зачатка по клавиатурата на компютъра, припомняйки си дните, когато тази работа се вършеше с радио и телефонни връзки и отделни прекъсвачи, сред мирис на масло, месинг и бакелит. Прочете наситената със сложни технически термини информация и промърмори:

– Предпазителите са изключили? Защо? Натоварването е нормално.

Появи се ново съобщение:

МХ-12 изключи. Пренасочване към засегнатия район от МХ-17, МХ-10, МХ-13, НЮ-18.

– Трябва да пренасочим голямо количество – изкоментира ненужно някой.

В предградията и провинцията мрежата беше видима – голите жици с високо напрежение над главите ни, електрическите стълбове и свързващите ги с отделните къщи обслужващи кабели. Но когато всичко влизаше под земята, беше много трудно да се открие проблемът и да се отстрани. В повечето градове, включително и в Ню Йорк, електрическата енергия се пренасяше под земята чрез изолирани кабели. И понеже след време изолацията се разпадаше и подпочвените води причиняваха къси съединения и загуба на хранване, електрическите компании разчитаха на двойно, а някъде и на тройно подсиgurена мрежа. Ако подстанция МХ-12 се сринеше, компютърът автоматично щеше да задоволи нуждите на консуматорите от други места.

– Няма драстично увеличение или намаление на консумацията – обади се друг от техниците.

Електричеството в мрежата е като водата, която идва в дома ти през една централна тръба и се излива през множество отворени канали. Когато един от тях се запуши, налягането в другите се увеличава. При електричеството системата е същата, въпреки че то се движи много по-бързо от водата – приблизително с един милиард километра в час. И понеже Ню Йорк се нуждае от голямо количество енергия, затова напрежението – електрическият еквивалент на налягането на водата – в подстанциите, извършващи допълнителната работа, се покачва.

Но това беше предвидено в системата и индикаторите за напрежението все още светеха в зелено.

Въпросът, който тревожеше диспечера, беше защо прекъсвачите на веригата в МХ-12 бяха изключили. Най-честата причина беше или ниско потребление на електроенергия, или рязкото му покачване в пиковите часове – рано сутрин, рано вечер или когато температурите се покачат и домакинствата включат климатиците.

Но нищо от това не съвпаднаше с часа 11:20:20:003 сутринта в този приятен априлски ден.

– Изпрати електротехник в МХ-12. Някой от кабелите вероятно е дал накъсо. Или се е скапал...

В този момент на екрана се появи втори светлинен надпис.

Внимание! Авария!

НЮ-18 – извън строя.

Още една подстанция, тази близо до Пъремъс, Ню Джърси, беше изключила. Онази, която бе поела работата на МХ-12.

Диспечерът издаде звук – нещо средно между смях и кашляне. На лицето му се появи объркване.

– Какво става, по дяволите? Натоварването е в рамките на нормалното.

– Сензорите и индикаторите работят нормално – обади се един техник.

– Проблеми в контролния компютър? – попита диспечерът.

Електрическата мрежа на „Алгонкуин“ се управляваше от сложна програма за диспечерски контрол и управление на огромни Юникс компютри. Легендарното затъмнение в Североизточна Америка през 2003, най-голямото в историята на страната, беше предизвикано отчасти от софтуерни грешки. Днес системите не биха позволили да се случи отново подобно бедствие, но това не означаваше, че е невъзможно някой от компютрите да излезе от строя.

– Не знам – отвърна замислено един от помощниците му. – Но трябва да е нещо такова. Диагностиците твърдят, че няма проблеми с проводниците и комутациите.

Диспечерът се взря в екрана на монитора в очакване на следващата логична стъпка: да ги информират коя подстанция – или подстанции – ще се включи, за да запълни дупката след изключването на НЮ-18.

Но такава съобщение не се появи.

Трите подстанции в Манхатън – 17, 10 и 13, продължаваха да подават електроенергия към двата засегнати района в града, които иначе щяха да потънат в мрак. Програмата за управление не действаше според очакването: не достави ток от други подстанции, за да помогне. Сега количеството енергия към и от всяка от тези три подстанции растеше драматично.

Диспечерът потърка брадата си и след няколко минути чакане да се появи името на подпомагащата подстанция, се обърна към старшия си помощник:

– Прехвърлете ръчно запаси от КЮ-14 в източната част на МХ-12.

– Разбрано, сър.

След миг изчакване диспечерът извика:

– Веднага.

– Хм. Опитвам се.

– Опитваш се? Какво искаш да кажеш с това „опитвам се“? Задачата изисква няколко удара по клавишите.

– Системата не отговаря.

– Невъзможно!

Диспечерът направи няколко крачки до компютъра на операторите и бързо написа командите, които не би сгрешил дори и насън.

Нищо.

Индикаторите за напрежение бяха на края на зеленото. Жълтото вече присветваше.

– Лоша работа – измърмори някой. – Имаме сериозен проблем.

Диспечерът изтича до бюрото си и седна пред компютъра. Гранолата и чашата с гръцките атлети паднаха на пода, но той не им обърна внимание.

И ето че още една плочка от доминото падна. Трета червена точка, като лазерен лъч от автоматично оръжие, запулсира на екрана и компютърът докладва с безстрастния си глас:

Авария

МХ-17 изключи.

– Не, не и още една! – прошепна някой.

И както преди, нито една подстанция не се включи, за да задоволи огромната нужда на нюйоркчани от електричество. Сега две подстанции вършеха работата на пет. Температурата на електрическите проводници, влизаци и излизаци от тези подстанции, започна да се покачва и показателят за нивото на напрежението навлезе в жълтата зона.

МХ-12 изключи. НЮ-18 изключи. МХ-17 изключи. Пренасочете районите към МХ-10 и МХ-13.

Диспечерът извика:

– Прехвърлете повече енергия в онези райони! Не ме интересува как, но го направете.

Една жена от съседния контролер се обади първа:

– Имам четирийсет хиляди мегавата от захранващата линия за Бронкс.

Четирийсет хиляди мегавата не бяха много и беше сериозно предизвикателство да ги придвижиш през захранващите кабели, предвидени поне за три пъти по-високо напрежение.

Друг оператор съумя да отклони малко енергия от Кънектикът.

Индикаторите продължаваха да се движат нагоре, но вече много по-бавно.

Може би щяха да овладеят положението.

– Още!

Но жената, успяла да открадне електричество от Бронкс, сподавено изрече:

– Чакайте малко. Трансмисията се редуцира до двайсет хиляди. Не знам как и защо.

Случваше се в мига, когато енергията навлизаше в засегнатия район. Щом някой от техниците успееше да налее малко повече енергия, за да намали напрежението, донесеното от друго място се редуцираше.

И всичко се развиваше със спираща дъха скорост.

Милиони километри в час...

И ето ти нова червена точка, нова рана.

Авария.

МХ-13 изключи

Шепот:

– Не може да бъде.

МХ-12 изключи. НД-18 изключи. МХ-17 изключи. Пренасочете енергия към засегнатите райони от МХ-10

Все едно да източиш огромен резервоар с вода под налягане през малка канелка, като онази за вода на вратата на хладилника. Напрежението нахлу в МХ-10, разположена в стара сграда на Западна петдесет и седма улица в квартал „Клинтън“ в Манхатън. Сега беше между четири и пет пъти по-високо от нормалното и продължаваше да се повишава. Прекъсвачите щяха да изключат всеки момент, за да предотвратят евентуална експлозия и пожар, но щяха да върнат голяма част от града в годините на колониализма.

– Нещата на север като че ли са по-добре. Опитай да изтеглиш малко енергия от там. От Масачузетс може би.

– Прехвърлих около петдесет-шейсет хиляди от Пътнам.

– Добре.

И после:

– Боже мой! Боже мой! – извика някой.

Диспечерът не разбра веднага какво става; всички гледаха в мониторите, слисани от случващото се.

– Какво! – извика той като луд. – Защо мълчите? Какво става?

– Прекъсвачите в Манхатън–десет! Виж! Прекъсвачите!

О, не! Не...

Прекъсвачите на веригата в МХ-10 бяха шунтирани. Сега можеха да пропуснат десет пъти по-високо напрежение от допустимото.

Ако контролният център на „Алгонкуин“ не успееше да намали натоварването, подстанцията нямаше да издържи, напрежението щеше да нажежи всичко и тя щеше да хвъркне във въздуха. Но преди това да се случи, енергията щеше да достигне до електропреносната мрежа, оттам да тръгне към захранващите кабели в земята и от трансформаторните кутии да се насочи към блоковете на юг от центъра „Линкълн“ в мрежите на административните сгради и големите небостъргачи. Някои прекъсвачи щяха да изключат електрозахранването, но по-старите трансформатори и табла щяха да се превърнат в разтопена електропроводима буца метал и да оставят токът да продължи напред, да причини пожари и експлозии на волтови дъги, да изгори хората наблизо или да взриви стените на сградите.

През главата на диспечера за пръв път мина мисълта за терористи. Това беше терористична атака.

– Звънете на Национална сигурност и на полицията. И опитайте да ги включите отново, мамка му! Включете шибаните прекъсвачи!

– Не реагират. Не мога да вляза в МХ-10.

– Как така не можеш да влезеш?

– Не мога...

– Има ли някой вътре? Господи! Ако има хора, веднага ги изкарай оттам!

Подстанциите се управляваха дистанционно, но от време на време вътре влизаха хората от поддръжката за рутинна проверка и дребни ремонти.

– Добре.

Индикаторите вече влизаха в червената зона.

– Сър? Не трябва ли да изключим частично захранването?

Диспечерът обмисли възможността със стиснати зъби. Познато като постъпателно прекъсване на тока, спирането на електрозахранването беше изключителна мярка. „Захранване“ наричаха количеството енергия, използвано от клиентите. Спирането беше ръчно контролирано изключване на определени части на мрежата, за да се предотврати по-голяма авария.

Това беше последното оръжие в борбата на компанията за избягване на срив на цялата мрежа и щеше да има ужасни последици за подложените на риск гъсто населени части на Манхатън. Нанесените само на компютрите щети щяха да достигнат десетки милиони долари, освен това съществуваше опасност за здравето, дори и за живота на хората. Телефон 911 щеше да прегрее, линейките и полицейските коли щяха да задръстят града, асансьорите щяха да замръзнат. Щеше да настъпи паника. При спиране на тока из града неизбежно плъзваха крадци, мародери и изнасилвачи, дори и през деня.

Електричеството правеше хората честни.

– Сър! – чу се отчаяният вик на помощника му.

Диспечерът не отместваше поглед от движещите се нагоре индикатори за волтажа. Трябваше да направи нещо. Грабна телефона и се обади на шефа си, вицепрезидента на „Алгонкуин“.

– Хърб, имаме сериозен проблем.

И бързо го запозна със случващото се.

– Как е могло да се случи?

– Не знаем. Мисля, че са терористи.

– Боже мой! Обадохте ли се на Национална сигурност и на полицията?

– Да, току-що. Опитваме се да пренесем повече енергия към засегнатите райони. Но не успяваме.

Докато говореше, той продължаваше да следи с поглед повишаващите се показатели на екрана.

– Какво предлагаш? – попита вицепрезидентът.

– Нямаме голям избор. Частично изключване на подаването.

– Голяма част от града ще остане без ток минимум за ден.

– Не виждам друга възможност. Ако напрежението продължи да нараства, подстанцията ще експлодира. Трябва да направим нещо.

Шефът се замисли за момент.

– През Манхатън–десет има втора трансмисия, нали?

Диспечерът погледна нагоре към табло. Една високоволтова линия минаваше през подстанцията и продължаваше на запад, доставяйки електроенергия за част от Ню Джърси.

– Да, но не е онлайн. Тя само минава през канала.

– Не може ли да я включаеш и да заместиш с нея изключените линии?

– Ръчно... може би, но... но това означава да вкараме хора в подстанцията. И ако не можем да удържим енергията, докато свършат работа, ще избухне. Всички ще загинат.

Пауза.

– Чакай, ще се обадя на Джесън.

Джесън беше изпълнителният директор на „Алгонкуин Консолидейтед“, тайно наричана от всички „Всемогъщата“.

Докато чакаше, диспечерът огледа наобиколилите го техници. После отново вдигна поглед към мигащите червени точки на табло.

Авария...

Най-после вицепрезидентът се върна на линия. Гласът му внезапно бе пресипнал. Прочисти гърло и заговори:

– Трябва да изпратиш хора вътре. Свържете ръчно проводника.

– Това ли каза Джесън?

Друга пауза.

– Да.

– Не мога да им наредя такова нещо – прошепна диспечерът. – Това е убийство.

– Тогава намери доброволци. Джесън каза да не изключваш, повтарям, да не изключваш захранването при никакви обстоятелства.

Джефри Дивър
СЕНЧЕСТА ЗОНА

Лилия Анастасова
редактор и коректор

Издателство *ЕРА*, София
тел. 02/980 16 29
e-mail: era@erabooks.net

Печат: ЕКСПРЕСПРИНТ ООД